

L'ENTREVISTA

PER: PERE MAGRÀ I POU

Ben segur que un dels homes més populars que tenim a Bescanó, és en VICENS, que per cert el seu nom complet és JOSEP VICENS I CASADEVALL, però em sembla que el coneixem molt més pel seu cognom.

Sovint se sent a comentar pel poble, que és ell l'home dels mil oficis, i tal vegada amb raó, ja que el podem veure prenent mida a un cadàver per encarregar-li el bagul, donant corda al rellotge del campanar, recollint a domicili les escombres, passant avisos i "Cédulas de Citación" dels Jutjats, ja que també és Agente Judicial, regant amb el camió-bota els carrers de Bescanó, i potser com a treball més important és el d'ALGUTZIR, plaça que té en propietat a tot el Municipi. En aquesta última professió hi entra, és clar, la de Porter, Ordenança i Recader del nostre Ajuntament.

No deixa doncs de ser ben curiós que en una mateixa conversa se l'anomeni per a diversos treballs, com per exemple (i reconec que és un xic macabre) el primer comentari que se sent a dir quan hom té la desgràcia de perdre un membre de la família, és que s'ha d'avisar a l'escombriaire immediatament. Això m'ha passat a mi per desgràcia, i a molta altra gent, cal reconèixer-ho; és clar, no pel fet de que se n'endugui el cadàver, sinó perquè un dels "pluriempleos" que ell fa, és el de Corresponsal de Funerària.

Passem doncs, que ens expliqui o comentis una mica de cada un dels oficis o treballs que ell fa, però abans fem esment a un refrany que en català diu HOME DE MOLTS OFICIS... pobre segur. Ell ho deu saber si és veritat o no...

— A on va néixer, i com va ser que es traslladés a Bescanó?

— Jo sóc de LLAGOSTERA, on encara hi tinc tota la meua família, i vaig arribar a Bescanó ara per Nadal farà quinze anys. Si bé al principi no vaig entrar de seguida a l'Ajuntament, vaig obtenir la plaça d'ALGUTZIR al cap de tres anys, o sigui que aviat farà 12 anys. La meua arribada al poble va ser deguda a destins que hom té a la vida, sense que hom sàpiga on estarà més bé. Per cert, aquí m'hi trobo bé.

— Quins són els oficis que actualment fa?

— Doncs endemés d'ALGUTZIR, es pot dir que cap més. Els altres que faig tots són "pluriempleos" per acabar de completar les hores que tinc

lliures, per tal d'anar endavant i fer-me un sobresou.

— Fent d'ALGUTZIR, deu anar a tots els casaments que es celebren... oi?

— Sí, he d'anar a tots dintre del municipi. Hi vaig com a Delegat del Jutjat. Allà la meua missió és donar fe de que s'han casat, lliurant-los-hi el "LIBRO DE FAMILIA" i signar junt amb els contraents i el capellà.

— La bota que fa servir per a regar els carrers, li ha pagat l'Ajuntament?

— No. La bota és totalment meua. Mai l'Ajuntament m'ha pagat res de la bota. Ara bé, sempre m'han pagat els serveis que m'han encarregat, i si mai tú, o qualsevol necessita la bota, la tinc per fer un servei a qui la necessita. Encara no fa gaires dies, la vaig deixar a una Granja que va quedar sense aigua fins que es va poder resoldre el problema.

— Una de les feines que fa, és donar corda al rellotge del campanar. És pesada aquesta feina? I...com es troba el nostre rellotge?

— Mira, en primer lloc, aquesta és una de les feines que acaba de completar les moltes que faig. En quant a l'estat del rellotge, no podríem dir que és trobi fotut del tot; és clar que té un desgast com totes les màquines a mesura que van anant. Actualment pateix el desgast d'unes peces que fa que les agulles no marquin ben exactament l'hora que toquen. De totes maneres, pot durar encara molt més que jo.

— Cada quan se li ha de donar corda?

— Imprescindiblement cada setmana. Per cert, aquesta és la feina més pesada que comporta el cuidar-se del rellotge. Pensa que s'ha de fer un veritable esforç cada vegada; ja que els pesos s'han de pujar a dalt manualment, cosa aquesta que ja no es fa en cap dels rellotges d'ara. Ben mirat, però, això tindria solució acompanyant-hi un motor del que ja em varen portar pressupost. De totes maneres, la casa fabricant aconsellava canviar tota la maquinària, valorant, naturalment, la d'ara.

— Tinc, entès que és molt complicat el dia que s'ha de canviar d'hora, és a dir, endarrerir-lo o adelantar-lo cosa que es deu fer al menys dues vegades l'any?

— Sí es veritat. Per adelantar-lo no pas gaire. En canvi per endarrerir-lo és bastant més complicat, ja que hom corra el perill de que marxi fora de temps. El més aconsellable és parar-lo, i posar-lo en marxa al cap del temps que vulguis endarrerir-lo. Han estat varies les vegades que m'he passat llarg temps a dalt del campanar mirant de fer-lo anar bé.

— Una de les altres feines que fa és la de corresponsal de funerària, li agrada fer-la?

— Doncs, NO relativament. És aquesta una feina desagradable cent per cent. Sempre es veuen cares llargues i tristes. Això fa que endemés de la feina, s'hagin de solucionar sempre ràpidament tots els treballs i problemes encomanats; és a dir: no es pot esperar res aquí. Repeteixo que és un dels treballs que es fa més per obra de misericòrdia vers els morts, que per gust.

— Em podria dir què val actualment morir-se, comptant-hi totes les despeses?

— Mira, això fa com els "modos": com més s'en tenen, més se'n gasten. S'ha de comptar, però que el bagul és la peça més cara. N'hi han des de 6.500 fins a 82.500 pessetes. A Bescanó no se n'ha fet servir cap encara d'aquests tan cars; normalment es fan servir d'11 a 15 mil. Jo no hi veig la necessitat de gastar-se els diners amb una caixa tan sofisticada. Després hem de comptar amb altres petites despeses, com el cotxe mortuori que sol estar de preu pel voltant de les 1.300 a 2.300 pessetes, segons el luxe. Aleshores tenim el nínxol que crec que està entre les 15.000 i altres despeses com pot ser la corona, normalment ara ja es posa de flors naturals, i sol valdre pel voltant d'unes mil pessetes.